

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Κάμε, γιέ μου, όπως θέξ, είπα στο παιδί μου. Ο Θεός μαζί σου.

Έσκιψε τότε άπτομα, μού φίλησε το χέρι και χάρηξε στη σάλα, πηδώντας τρία—τρία τα σκαλατάκια

Είχα σταθεί στη μέση του διαδρόμου, μην έβροντας τί να κάμω. Όχι, δεν έπρεπε ν' αφήσω μόνο το παιδί μου στην τρελλή άποκοτιά που πήγαμε να ζήνη.

Έπρεπε να τρέξω κατόπι του και δεν δίπασα ούτε στιγμή.

Έξέτασα το πουφέα μου και κατέβηκα σιγά τη σάλα, γιά να μη μ' άκούση. Μά όταν έφτασα κάτω είδα πως ή πόρτα ήταν κλειστή.

Ο γιός μου την είχε κλειδώσει άπ' έξω, γιά να μην τον παρακολούθησω.

Υπήρχε κι άλλη πόρτα, άν ήθελα να κατέβω στον κήπο. Μά δεν το έκαμα. Δεν θέλησα να διακωφεστήσω το γιό μου. Όστόσο άνοιξα ένα παράθυρο και στάθηκα εκεί με το όπλο στο χέρι.

Δέν άκουγα τίποτε μέσα στο χαλασμό της βροχερής νυχτιάς. Δέν δέχονα τίποτα. Μάτιας το βλέμμα μου προσπαθούσε να τρυπήση το πυκνό σποτάδι. Όλα γύρω ήσαν μαύρα σαν την πίσσα, μαύρα σαν την Κόλαση.

Άφουγκραζόμουν με την καρδιά σφιγμένη. Τί θάκαινα ώστόσο άν άκουγα τίποτε το ήσυχο, άν άκουγα τη φωνή του γιού μου. Ηυροβολώντας μέσα στο βαθύ σποτάδι, μπορούσα να χιτησήσω αυτόν τον ήδιο...

Η σκέψη αυτή με πάγωνε.

Η βροχή έπιανε στην κάμαρα που βρισκόμουν κι έδερνε το πρόσωπό μου, μά αυτό μοίζανε καλό, γιατί δρόσισε το φλογισμένο μου μέτωπο.

Σε μία στιγμή άκουσα βήματα κάτω άπ' το παράθυρο. Ποιος να ήταν; Όσο να καταλάβω, τα βήματα άπομακρύνθηκαν και πνίγησαν μέσα στο θρόισμα της βροχής—πνίγησαν και των κλαδιών των δέντρων που δρονονούσαν μεταξυ τους.

Δέκα λεπτά πέρασαν έτσι, δέκα λεπτά θανάσιμης άγωνίας.

Τομαζόμουν τώρα να φωνάξω στο γιό μου ν' ανέβη στο σπίτι, όταν ξανάκουσα λίγο μακρότερα τα ίδια βήματα κι έστρεφα μά φωνή δυνατή, γεμάτη όργη και λύσσα.

Ήταν ή φωνή του γιού μου.

Παρά το δυνατό άνεμόβροχο πούδερνε τα δέντρα και τη στέγη, τα λόγια του έφτασαν καθαρά στ' αυτιά μου :

—Καταραμένη βρυκόλακα, φώναξε το κακόμοιρο παιδί μου, σαπανά της Κολάσεως, είμ' έδω μέσα στο σποτάδι μονάχος μου, όλομόναχος... Έλα, πλησίασέ με, καταραμένη, σε προκαλώ, τόλμησε να σθής κοντά μου... Είσα κάτω έδω γύρω, βρομερή βρυκόλακα, και μ' άκούεις... Τόλμησε λοιπόν, έλα, σε κατεργώ, σκουλήρι των τάφων, πλησίασε, τρισατάρατε, έλα φαρμακερή σκορπίε, δείξου γενναίως, το σποτάδι σε προστατεύει, τόλμησε λοιπόν, τόλμησε να σθής παύ κοντά, σε προκαλώ, καταραμένη, κολασιμένη, άμισοπή, αναθεματισμένη, σε προκαλώ !...

Έστρεψα σύγκομος. Τί θα γινότανε ;...

Ο βρυκόλακας ήταν κάτω εκεί, μέσα στο πυκνό σποτάδι και παρομόναχε. Άκουσε, χωρίς άλλο, τα λόγια του γιού μου. Θα όργιζότανε και θα όμουσε να τον κοιμιαιάση...

Περιμένα ν' άκούσω τ' άγριο μονογρητό του, το τρελλό του τρέξιμο άνάμεσα στα χέρτα, να δώ τ' άναμμένα κάρβουνα των ματιών του...

Μά δεν άκούσηκε τίποτε... τίποτε, κανέναν άλλος θόρυβο άπ' τους θόρυβους της μπόρας.

Ο γιός μου είχε έρεθιστεί, φράίνεται, περισσότερο. Δεν τον έβλεπα, μά τον φανταζόμουν προμερό μέσα στη βροχή και στον άνεμο...

Τόν άκουσα τώρα να χιτηπή τον ήπικόλανο του όπλου του στη γη με μανία και να ξανακορξή τον βρυκόλακα :

—Κόμη Δράκοντα, βρυκολαιασμένη άμαρτωλέ, που ή γη ξερνάει το μολυσμένο σου κοιφάρι, τέρας των σποταδιών, φονιά των βρεφών και των άδύναμων γυναικών, τόλμησε να με πλησιάσης, σε προκαλώ, κακούργε, άμισοπή !...

Και πάλι έγινε σιωπή.

Καμιά άπάντηση...

Ο γιός μου ώστόσο στέζοταν άκίνητος στη θέση του και περίμενε. Κι ή βροχή έπεφτε, έπεφτε ποτάμι...

Δέν κρατηθήκα πελά.

Έσκιψε έξω άπ' το παράθυρο και τόν φώναξα, τόν πρόσταξα να σθή άμέσως έπάνω.

Το δύστυχο παιδί δεν έφερε καμιά άντίφραση.

—Καλά, πατέρα, έρχομαι άμέσως, μού άποκοιθήκε μέσα στο σποτάδι.

Πραγματιώς άκουσα το βήμα του να πλησιάζη στο σπίτι. Καθώς περνούσε κάτω άπ' το παράθυρο, έσκιψε και τού είπα :

—Έχε το κοφ σου, παιδί μου. Μην προχωρήεις ξένελαστος.

Δέν μούδωσε άπάντηση. Ήταν περσιμένος γιατί δεν μπόρεσε να έδκισηθί το βρυκόλακα και να πεθάνη έστο... Τόν άκουσα σε λίγο να ξεκλειδώνη την πόρτα. Την ίδια αυτή στιγμή μά κοινοβάρη άρχισε να σκουζή πάνω στη στέγη κι έστρεφα άλλη κι άλλη, πολλές φορές...

Η κραξίεις τους άντιχούσαν άλλόκατα μέσα στη νύχτα. Νόμιζες πως ήσαν θεήνοι και κοπετοί γυναικών...

Μά γιατί συνέβαινε αυτό; Τί σημασία είχε; Τί βλέπανε τα νυχτοπούλα και σκούζανε έτσι μέσα στην νεφελονη ;...

Ο γιός μου βρισκόταν πάλι σ' ασφάλεια. Είχε κλεισει την πόρτα κι είχε μπει στο σπίτι. Έστρεφα εδής να τόν συναντήσω και τόν βρήκα ν' ανεβαίνει τη σάλα. Ήταν μουσικοί. Έστάξε. Μά στά χέρτα του κρατούσε μία άγχαλά άνηθ για το νεκρό της άδελφής του.

—Άκούεις, παιδί μου; τού είπα. Τί να συμβαίνει; Γιατί σκούζον έτσι τα καταραμένα αυτά πουλά ;...

Ο γιός μου έστρεξε στο άνοιχτό παράθυρο, που βρισκόμουν προηγούμενος, κι έσκιψε έξω. Μά δεν είδε άπολύτως τίποτα. Όστόσο, γύρω στην έπιάνη χαλούσε ο κόσμος. Τόρα σφύλιαζαν κι οι λίκου.

—Τί να συμβαίνει. Θεέ μου; οφύρα.

Ο γιός μου ήταν έπίσης πολύ άνησυχος. Καταλάβαινε πως όλο αυτό το παιδαμόνιο προμηρούσε κάποια νέα σμφερά κι έβλεπε με προσοχή το παράθυρο.

—Ν' ανέβαινε έπάνω, τού είπα. Πρέπει να πάσας όλοι συγκεντρωμένοι στο ίδιο μέρος.

Περνώντας άπ' τα διαμερίσματα της μάνιας μου, μιηραμε να δοίκε τι γίνεται. Στο πρώτο δωμάτιο βρήκα την καμιαίρα να κλάη. Η γρηά δεν ήταν καθόλου καλά, ότως μού είπε. Παραμιλούσε κι έλεγε φριχτά πράγματα...

Έστρεφα και μπηκα στο δωμάτιο της μάνιας μου. Πήγα κοντά στο κρεβάτι και σπάθηκα από πάνω της. Είχε τα μάτια της κλειστά και κάτι περιμυούριζε. Νόμιζοντας πως είχε ξιπητή, της μίλησα, μά δεν μούδωσε άπόκριση...

Τη στιγμή αυτή, ένδ τομαζόμουν να χιτηξώ το σμφυμό της γρηάς, ένας κρότος, σαν ν' άνοιγόκανε κάποιο παράθυρο, άκούσηκε προς το μέρος της κάμαρας της 'Αρλέττας. Γύρισα και χιτηξάα το γιό μου ξαφνιασμένος.

—Κάποιο παράθυρο χιτηξάει, μού είπε.

—Κι' όμως, όλα τα παράθυρα είναι κλειστά.

Ο κρότος ξεανακούσηκε κι άμέσως κατόπι βήματα γρήγορα και βιαστικά και μία κραυγή τρομάρας :

—Πατέρα !... Πατέρα !...

Ήταν ο μικρότερος γιός μου.

Ξαφνιασμένοι, έντρομοι, τρέξαμε έπάνω.

Μόλις φτάσαμε στην πόρτα του δωματίου της 'Αρλέττας και το βλέμμα μας έπεσε πάνω στο νεκρό κρεβάτι της κόρης μου, μά κραυγή σπαραγμού, τρώμου και καταπλήξεως ξέφυγε άπ' τα στήθη μας.

Το κρεβάτι ήταν άδειο.

Ένα παράθυρο του δωματίου βρισκόταν άνοιχτό και βροστοχτυπούσε από τόν άνεμο.

Γονατισμένος προς το άδειο κρεβάτι βρισκόταν ό εφημέριος, με το κεφάλι σφιμμένο ός το πάτομα, προσευχόμενος.

Ο μικρότερος γιός μου ήταν κατάχλωμος κι άνασπατομένος.

—Πατέρα !... Πατέρα !... φώναζε τρέχοντας κοντά μου, χάρηκε ό νεκρός της 'Αρλέττας, πατέρα !... :

(Άκολουθεί)

Το πρόσωπό της είχε σουρώσει, ήταν άγνώριστη !...